ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GIUSEPPE TESAURO της 10ης Οκτωβρίου 1989 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Αφορμή για την παρούσα διαφορά έδωσε ένας διαπληκτισμός που έλαβε χώρα στην υπηρεσία μεταξύ του Κατσούφρου, μονίμου υπαλλήλου με την ιδιότητα του γλωσσομαθούς νομικού στη διεύθυνση μεταφράσεως του Δικαστηρίου, και του Κωνσταντίνου, πρώην υπαλλήλου του Δικαστηρίου, ο οποίος υπηρετούσε κατά τον κρίσιμο χρόνο στην ίδια διεύθυνση ως ελεύθερος συνεργάτης (free-lance) — αναθεωρητής. Σχετικά με το επεισόδιο αυτό ο προσφεύγων υπέβαλε στη διοίκηση αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, με την οποία της γνωστοποιούσε ότι είχε υποστεί επίθεση και κατόπιν αυτού της ζητούσε να λάβει, σύμφωνα με το καθήκον αρωγής που έχει βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, τα αναγκαία μέτρα, εν προκειμένω πειθαρχικά, κατά του υπαιτίου.

Η διοίκηση, κρίνοντας ότι από τα στοιχεία που είχε συλλέξει δεν επιβεβαιωνόταν ο τρόπος παρουσιάσεως των γεγονότων από τον προσφεύγοντα, αρνήθηκε να λάβει τα ανωτέρω μέτρα και έδωσε απλώς την εντολή να μην γίνονται πλέον αναθεωρήσεις των μεταφράσεων του Κατσούφρου από τον Κωνσταντίνου.

Ο Κατσούφρος, θεωρώντας ότι η απάντηση αυτή δεν ήταν ικανοποιητική, υπέβαλε ένσταση, την οποία απέρριψε η Διοικητική Επιτροπή του Δικαστηρίου. Αυτή ακριβώς η απορριπτική απόφαση αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.

Επί του παραδεκτού

2. Το Δικαστήριο προτείνει καταρχάς ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής, επειδή ελλείπει το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος. Το Δικαστήριο ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η μη λήψη πειθαρχικών μέτρων δεν επηρεάζει σε τίποτε τη νομικά προστατευόμενη προσωπική κατάσταση του προσφεύγοντος και, δεύτερον, ότι η προστασία του προσφεύγοντος εξασφαλίστηκε επαρκώς από τη διοίκηση, αφού οι μεταφράσεις του δεν επρόκειτο πλέον, κατόπιν του καταγγελθέντος επεισοδίου, να αναθεωρούνται από τον Κωνσταντίνου.

Προβλήματα εμφανίζεται να δημιουργεί το γεγονός ότι, αφενός, υποστηρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν επικαλείται ενώπιον του Δικαστηρίου συμφέρον άξιο προστασίας και, αφετέρου, υποστηρίζεται ότι δεν έχει έννομο συμφέρον, επειδή εν πάση περιπτώσει η νομική του κατάσταση, η οποία κατά τους ισχυρισμούς του εθίγη, έχει ήδη τύχει κατ' ουσία πλήρους αναγνωρίσεως και προστασίας εκ μέρους της διοικήσεως.

Η ανωτέρω αντίφαση στην επιχειρηματολογία του καθού είναι προφανώς το αποτέλεσμα της συγχύσεως που γίνεται συχνά μεταξύ ελλείψεως εννόμου συμφέροντος και αβασίμου του αιτήματος, δηλαδή μεταξύ της αυστηρά δικονομικής πλευράς και της ουσίας· η σύγχυση αυτή είναι συχνά ηθελημένη, με σκοπό την ενίσχυση των αμυντικών ισχυρισμών. Η σύγχυση αυτή αφορά συνήθως το έννομο συμφέρον υπό στενή έννοια, δηλαδή το συμφέρον κινήσεως

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

διαδικασίας ενώπιον δικαστηρίου. Λιγότερο συχνά, επειδή ελέγχεται ευκολότερα, αφορά το συμφέρον προσβολής μιας διοικητικής πράξεως ή μιας δικαστικής αποφάσεως, για το λόγο και μόνο ότι το συμφέρον προσφυγής στη δικαιοσύνη γεννάται στην περίπτωση αυτή είτε από το αρνητικό περιεχόμενο της προσβαλλόμενης πράξης σε σχέση με την αρχική αίτηση είτε, στην περίπτωση δικαστικής αποφάσεως, από το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος ηττήθηκε εν όλω ή εν μέρει: στοιχεία, δηλαδή, που επαληθεύονται εύκολα και αμέσως.

Εν προκειμένω όμως είναι προφανές ότι η διαφωνία αφορά το συμφέρον προσβολής της πράξεως, και συγκεκριμένα προσβολής της πράξεως με την οποία η ΑΔΑ απέρριψε την αίτηση του Κατσούφρου. Ακριβώς επειδή η πράξη αυτή ήταν αρνητική, και μάλιστα επί της ουσίας και όχι επί του ζητήματος του (αρχικού) εννόμου συμφέροντος, λογικά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι υφίσταται το συμφέρον προσβολής της πράξεως αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου. Πρόκειται μάλιστα για περίπτωση που αναφέρεται συνηθέστατα ως παράδειγμα στα εγχειρίδια δικονομικού δικαίου.

Ας μου επιτραπεί όμως να διατυπώσω και μία άλλη παρατήρηση. Είναι γνωστό, καταρχάς, ότι νομιμοποιείται να προσβάλει μια πράξη όποιος έχει το λεγόμενο προσωπικό συμφέρον να γίνει δεκτό το αίτημα, δηλαδή όποιος επιδιώκει «όφελος» από την αιτούμενη έκβαση της δίκης. Ως «προσωπικό» συμφέρον όμως δεν επιτρέπεται να νοείται μόνο το συμφέρον του προσφεύγοντος να μεταβληθεί η υλική ή οικονομική του κατάσταση, αλλά και το συμφέρον να υπάρξει ένα αποτέλεσμα που να ικανοποιεί έστω την ηθική του κατά κάποιον τρόπο υπόσταση. Η αντίθετη άποψη, την οποία υποστηρίζει εν προκειμένω η διοίκηση του καθού, θα ισοδυναμούσε με το χαρακτηρισμό ως απαράδεκτων όλων εκείνων των αιτημάτων που θα αποσκοπούσαν π.χ. στην αναγνώριση της συνδρομής του εγκλήματος της εξυβρίσεως και στην καταβολή αποζημιώσεως όχι προς τον αιτούντα, αλλά προς κοινωφελές ίδρυμα.

Ας προστεθεί ότι, στην περίπτωση προσβολής διοικητικής πράξεως, η προσφυγή στηρίζεται συχνά και σε ένα δεύτερο συμφέρον, να μην βαρύνεται δηλαδή η ενέργεια της διοικήσεως με πλημμέλειες, όχι μόνον όσον αφορά την ουσία, αλλά ούτε καν απλώς τη διαδικασία.

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι δεν υφίσταται έννομο συμφέρον, μόνο εφόσον η προσβαλλόμενη πράξη είναι απολύτως σύμφωνη προς τα αιτήματα του ενδιαφερομένου. Στην περίπτωση αυτή, πράγματι, η προσβολή της πράξεως και η ενδεχόμενη ακύρωση της πράξεως από το Δικαστήριο θα είχαν ως αποτέλεσμα να υποχρεωθεί η διοίκηση να εκδώσει πράξη που να έχει το ίδιο περιεχόμενο με την ακυρωθείσα.

Πάντα στην περίπτωση αυτή, πρέπει εντούτοις να συνάγεται σαφώς από την προσφυγή ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν έχει καθόλου βλαπτικό χαρακτήρα, καθόσον ανταποκρίνεται πλήρως από άποψη περιεχομένου και από άποψη αποτελεσμάτων προς το αντικείμενο της αιτήσεως που υποβλήθηκε στη διοίκηση. Μόνο υπό τις προϋποθέσεις αυτές μπορεί ο έλεγχος του Δικαστηρίου να θεωρηθεί ότι αφορά το παραδεκτό μόνο της προσφυγής και όχι το βάσιμό της.

Αντίστροφα, εφόσον ο προσφεύγων ισχυρίζεται ενώπιον του Δικαστηρίου ότι η προσβαλλόμενη πράξη, μολονότι είναι εν μέρει θετική, εντούτοις δεν προστατεύει επαρκώς τη νομική του κατάσταση (πρόκειται, εν ολίγοις, για την περίπτωση της μερικής ήττας διαδίκου), δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν συντρέχει έννομο συμφέρον. Πράγματι, αν η προσφυγή γίνει δεκτή, δεν αποκλείεται να εκδώσει η διοίκηση απόφαση που να ανταποκρίνεται ακόμη περισσότερο στις προσδοκίες του ενδιαφερομένου, όπως εκτίθενται στην αρχική

αίτηση. Εξάλλου, το όφελος από τη δικαστική απόφαση μπορεί επίσης — όπως τονίζεται συχνά στην ιταλική νομολογία[1] — να είναι έμμεσο, να συνίσταται δηλαδή στο γεγονός ότι κατόπιν της ακυρώσεως επανεξετάζεται η επίμαχη σχέση (πράγμα άλλωστε που συμβαίνει κατά κανόνα, όταν η πράξη ακυρώνεται «υπό την επιφύλαξη των μεταγενέστερων πράξεων της διοικητικής αρχής»).

Πρέπει εξάλλου να τονιστεί ότι και στην περίπτωση αυτή ο δικαστής θα εξακριβώσει οπωσδήποτε κατά πόσον το περιεχόμενο της διοικητικής πράξεως ανταποκρίνεται προς τα αιτήματα που υπέβαλε ο ενδιαφερόμενος στη διοίκηση (για να κρίνει π.χ. αν υπάρχει προφανής παράλειψη συνεκτιμήσεως ή προφανής διαστρέβλωση των πραγματικών περιστατικών ώστε να μην ανταποκρίνεται επαρκώς η πράξη προς το σκοπό). Είναι όμως προφανές ότι θα πρόκειται για εξέταση της ουσίας και όχι του παραδεκτού, αφού στην πραγματικότητα πρέπει να ελεγχθεί αν η διοικητική ενέργεια πραγματοποιήθηκε εντός των ορίων των διατάξεων που τη διέπουν και χωρίς να έχουν διαπραχθεί προφανή σφάλματα εκτιμήσεως.

3. Κατόπιν των ανωτέρω θα ήθελα να έλθω στην εξέταση της προκειμένης υποθέσεως και να παρατηρήσω τα εξής.

Καταρχάς είναι αναμφίβολο ότι ο προσφεύγων επικαλέστηκε ένα συμφέρον που είναι θεμιτό, καθόσον προστατεύεται δυνάμει των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και, γενικότερα, ορισμένων αρχών (του καθήκοντος μέριμνας και χρηστής διοικήσεως) από τις οποίες εμπνέεται και η νομοθεσία που διέπει τους υπαλλήλους των οργάνων της Κοινότητας. Είναι πράγματι από πολύ καιρό αναμφισβήτητο ότι τα όργανα είναι υποχρεωμένα, βάσει κυρίως του καθήκοντος αρωγής που υπέχουν από το άρθρο 24, να παρεμβαίνουν στις περιπτώσεις στις οποίες ένας υπάλληλος προσβάλλει συνάδελφό του.

Τα όργανα φυσικά διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά την εκτίμηση των προστατευτέων συμφερόντων και κατά την επιλογή των συγκεκριμένων μέτρων. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο υπάλληλος που θεωρεί ότι έτυχε ανεπαρκούς προστασίας από τη διοίκηση δεν μπορεί να ζητήσει από το Δικαστήριο τον έλεγχο των πραχθέντων, εντός βέβαια των ορίων του ελέγχου νομιμότητας. Ακόμη και αν δεν επικαλείται δικαίωμα για την έκδοση συγκεκριμένης πράξεως (π.χ. για την έκδοση πειθαρχικής πράξεως), ο υπάλληλος αυτός νομιμοποιείται πάντως να ζητήσει από το Δικαστήριο να εξακριβώσει αν η πράξη ή η παράλειψη της διοικήσεως είναι πλημμελής λόγω υπερβάσεως εξουσίας ή λόγω προφανούς σφάλματος κατά την εκτίμηση των περιστατικών, με συνέπεια να μην εκπληρωθεί στην περίπτωσή του το καθήκον αρωγής. Στις περιπτώσεις αυτές ο δικαστικός έλεγχος θα συνίσταται κυρίως στη σύγκριση μεταξύ της πραγματικής βαρύτητας της προσβολής και του μέτρου που ελήφθη κατόπιν αυτής, η δε παντελής παράλειψη της διοικήσεως να ενεργήσει ή η προφανής δυσαναλογία μεταξύ των δύο αυτών στοιχείων θα μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα να γίνει δεκτή η προσφυγή.

Μολονότι βέβαια η απόφαση ακυρώσεως δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι η διοίκηση θα εκδώσει πράξη απολύτως σύμφωνη προς τις επιθυμίες του προσφεύγοντος, ο προσφεύγων έχει εντούτοις συμφέρον να επανεξετασθεί η νομική του κατάσταση υπό το φως του περιεχομένου της αποφάσεως του Δικαστηρίου, αφού εν πάση περιπτώσει μπορεί να τύχει μεγαλύτερης προστασίας απ' ό,τι προηγουμένως.

1 — Βλέπε, π.χ., απόφαση 1221, της 7ης Δεκεμβρίου 1976, του Consiglio di Stato italiano [ιταλικού Συμβουλίου της Επικρατίας], τμήμα IV, στο Consilio di Stato 1976, I, 1343.

Αυτόν ακριβώς τον έλεγχο ζητεί ο προσφεύγων από το Δικαστήριο εν προκειμένω. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη θίγει το έννομο συμφέρον που είχε να του παρασχεθεί η προσήκουσα αρωγή από τη διοίκηση. Θεωρώ επομένως ότι δεν μπορεί να υπάρχει αμφιβολία ως προς το συμφέρον του να ασκήσει την προσφυγή, καθόσον η προσφυγή αυτή ενδέχεται να έχει ως αποτέλεσμα, εφόσον οι προβαλλόμενοι λόγοι αποδειχθούν βάσιμοι, την εξαφάνιση της επίμαχης απόφασης, υπό την επιφύλαξη προφανώς των μεταγενεστέρων αποφάσεων της διοικητικής αρχής.

Επί της ουσίας

4. Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως.

Α) Καταρχάς ο προσφεύγων διατείνεται ότι η διοίκηση παρέβη το άρθρο 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, επειδή δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα για την επανόρθωση της προσβολής που είχε υποστεί. Τονίζει συγκεκριμένα ότι η λήψη πειθαρχικών μέτρων θα ήταν ανάλογη προς τη βαρύτητα του επεισοδίου, αν και αναγνωρίζει ότι κατά τη διοικητική φάση θα επαρκούσε έστω η απλή υπόδειξη προς τον υπαίτιο να του ζητήσει συγγνώμη.

Όπως ανέφερα ανωτέρω, είναι από μακρού ήδη αναμφισβήτητο ότι το άρθρο 24 εφαρμόζεται και στις περιπτώσεις προσβολής της τιμής ή της ακεραιότητας υπαλλήλου από συνάδελφό του[2]. Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι, σε περίπτωση επεισοδίων που διαταράσσουν την τάξη, τη γαλήνη και την αποτελεσματικότητα της υπηρεσίας, η διοίκηση υποχρεούται, βάσει της διατάξεως αυτής (αλλά, πρέπει να γίνει δεκτό, και βάσει της γενικότερης αρχής της χρηστής διοικήσεως), να παρέμβει, εξακριβώνοντας τα γεγονότα και λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα[3]. Ενόψει της σημασίας των εμπλεκομένων προσωπικών αλλά και γενικών συμφερόντων, η εξακρίβωση πρέπει να είναι εμπεριστατωμένη, έγκυρη και αμερόληπτη. Επιπλέον οι αποφάσεις που θα ληφθούν συνακόλουθα πρέπει να εξασφαλίζουν την επανόρθωση της προσβολής της τιμής και της υπολήψεως του υπαλλήλου, καθώς και το καλό όνομα και την καλή λειτουργία της υπηρεσίας, πράγμα που σημαίνει προφανώς ότι πρέπει να τηρείται ένα κριτήριο αναλογικότητας.

5. Στην προκειμένη υπόθεση, αντίθετα από ό,τι είχε διαπιστωθεί σε άλλες υποθέσεις[4], η διοίκηση διεξήγαγε πάραυτα έρευνα σχετικά με το επίμαχο επεισόδιο, καταγράφοντας τον τρόπο παρουσιάσεως των γεγονότων από τους πρωταγωνιστές του επεισοδίου και τις καταθέσεις δύο αυτοπτών μαρτύρων. Δεν φαίνεται να παρέλειψε να λάβει υπόψη άλλα στοιχεία που θα ήσαν ενδεχομένως χρήσιμα για την εξακρίβωση των γεγονότων και για το λόγο αυτό νομίζω ότι τελικά δεν αποδεικνύεται η ύπαρξη παραλείψεων κατά τη φάση της διοικητικής εξετάσεως.

Όσον αφορά την εκτίμηση των συλλεγέντων στοιχείων, τα στοιχεία αυτά, μολονότι αποδεικνύουν ότι υπήρξε πράγματι διαπληκτισμός μεταξύ των δύο υπαλλήλων, δεν επιτρέπουν εντούτοις, λόγω των διισταμένων μαρτυρικών καταθέσεων, να θεωρηθεί αποδεδειγμένη η επίθεση που καταγγέλει ο προσφεύγων.

Εξάλλου, ο Κωνσταντίνου δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος ούτε και για προσβολή της

2 — Βλέπε, πρόσφατα, την απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1989, Koutchoumoff, σκέψη 14 (224/87, Rec. 1989, σ. 99).

3 — Όπ.π., σκέψη 15.

4 — Βλέπε, μεταξύ άλλων, την απόφαση της 14ης Ιουνίου 1979, V. (18/78, 1979, Racc. 1979, σ. 2099).

τιμής του προσφεύγοντος με λόγια και μόνο, δεδομένου ότι ο προσφεύγων τον προκάλεσε. Από τη δικογραφία προκύπτει πράγματι ότι ο Κατσούφρος προκάλεσε την αντίδραση του Κωνσταντίνου, λέγοντάς του ότι δύο φορές είχε εκφράσει διαφορετικές απόψεις σχετικά με τις επαγγελματικές του ικανότητες, με μόνο σκοπό να δημιουργήσει συμπάθειες για να επιτύχει να του δοθεί σύμβαση free-lance.

Βάσει των στοιχείων αυτών, δεν μπορεί επομένως να ειπωθεί ότι η διοίκηση ήταν οπωσδήποτε υποχρεωμένη να παρέμβει, στο πλαίσιο του καθήκοντος αρωγής, λαμβάνοντας ορισμένου είδους ή ορισμένης φύσεως πρωτοβουλίες ή μέτρα κατά του Κωνσταντίνου και υπέρ του προσφεύγοντος.

Κατά συνέπεια, δεν χρειάζεται να εξετασθεί κατά πόσον η απόφαση να μη δίδονται πλέον οι μεταφράσεις του Κατσούφρου στον Κωνσταντίνου ήταν η ενδεδειγμένη.

Συνεπώς πρέπει να απορριφθεί ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

6. Β) Ο προσφεύγων υποστηρίζει επιπλέον ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη.

Στο σημείο αυτό αρκεί η παρατήρηση ότι στην απόφαση αυτή η ΑΔΑ εξέθεσε σαφώς τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να γίνει δεκτό στη συγκεκριμένη περίπτωση ότι δεν συνέτρεχε παράβαση του καθήκοντος αρωγής. Στην εν λόγω πράξη η ΑΔΑ αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στην έρευνα που διεξήγαγε η διοίκηση και στην αντικειμενική αδυναμία προσδιορισμού ευθυνών, λόγω των διισταμένων μαρτυρικών καταθέσεων. Προστίθεται δε ότι, εν πάση περιπτώσει, τα πειθαρχικά μέτρα που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως δεν μπορούν να επιβληθούν σε όσους έχουν την ιδιότητα του free-lance.

Επομένως ο προσφεύγων ήταν σε θέση να γνωρίζει τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η απόφαση και να ζητήσει, εν ανάγκη, το δικαστικό της έλεγχο. Άλλωστε η συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου επικεντρώθηκε στη συνέχεια ακριβώς σε αυτά τα σημεία.

Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί και ο λόγος ακυρώσεως που αφορά την έλλειψη αιτιολογιών.

7. Γ) Ο προσφεύγων αμφισβητεί τέλος ότι δεν μπορούν να επιβληθούν πειθαρχικά μέτρα σε έναν πρώην υπάλληλο, έστω και αν είναι free-lance.

Η παρατήρηση αυτή θα μπορούσε θεωρητικά να είναι ορθή, καθόσον το πειθαρχικό καθεστώς ισχύει, κατά το άρθρο 86 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, και για τους πρώην υπαλλήλους. Θα έπρεπε όμως να κριθεί αν στην περίπτωση αυτή μπορούν να επιβληθούν κυρώσεις για *οποιαδήποτε* παράβαση των υποχρεώσεων που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως ή μόνο για την παράβαση του καθήκοντος εντιμότητας και του καθήκοντος διακριτικότητας (άρθρα 16 και 17), των μόνο υποχρεώσεων που προβλέπεται ρητά ότι δεσμεύουν και όσους έχουν αποχωρήσει από την υπηρεσία.

Το ζήτημα όμως αυτό είναι τελείως θεωρητικό, εφόσον εν προκειμένω, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, δεν αποδείχθηκε *καμία* παράβαση υποχρεώσεων που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως και επομένως η διοίκηση δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει *κανένα* μέτρο κατά του Κωνσταντίνου.

Ακόμη και αν υποτεθεί ότι δεν είναι ορθός ο ισχυρισμός που περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι δηλαδή δεν είναι δυνατή η επιβολή πειθαρχικών κυρώσεων στους πρώην υπαλλήλους, πρόκειται εν πάση περιπτώσει για ανακρίβεια που δεν είναι ικανή να θίξει το κύρος της πράξεως, αφού δεν αφορά τους βασικούς λόγους στους οποίους στηρίζεται η ίδια η πράξη.

Επομένως πρέπει να απορριφθεί και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

8. Το Δικαστήριο, υποστηρίζοντας ότι η προσφυγή ασκήθηκε από εμπάθεια, ζητεί να καταδικαστεί ο προσφεύγων να καταβάλει όλα τα δικαστικά έξοδα.

Είναι αλήθεια — όπως τόνισε το Δικαστήριο — ότι ο προσφεύγων αμφισβήτησε τη νομιμότητα της πρακτικής της διοικήσεως να χρησιμοποιεί ελεύθερους συνεργάτες για να αντιμετωπίσει τις υπηρεσιακές ανάγκες της μεταφράσεως. Εντούτοις, και αυτοί οι ισχυρισμοί δικαιολογούνται, καθόσον σκοπός τους είναι να αποδειχθεί ότι η διοίκηση, αποφασίζοντας να μην ανατίθεται πλέον η αναθεώρηση μεταφράσεων σε free-lance, ενήργησε με μοναδικό σκοπό τη θεραπεία μιας καταστάσεως που δεν ήταν καθ' όλα νομότυπη, ή ήταν τουλάχιστον άκαιρη, και ότι επομένως επρόκειτο απλώς για μέτρο εσωτερικής οργανώσεως και όχι για προσήκουσα εκπλήρωση του καθήκοντος αρωγής έναντι του υπαλλήλου.

Με άλλα λόγια, οι ισχυρισμοί αυτοί δικαιολογούνται, καθόσον σκοπός τους ήταν να αποδειχθεί ότι η απάντηση της διοικήσεως στην αίτηση του προσφεύγοντος δεν ήταν η ανάλογη. Επομένως, οι ισχυρισμοί αυτοί είναι λογικά συνεπείς προς την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε ο προσφεύγων για να αποδείξει την παράβαση του άρθρου 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Θεωρώ εξίσου σημαντικό να τονίσω ότι εν προκειμένω, μολονότι δεν αποδείχθηκε το αληθές της επιθέσεως που ο Κατσούφρος ισχυρίζεται ότι υπέστη από τον Κωνσταντίνου, *είναι επίσης βέβαιο ότι από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι ο προσφεύγων εψεύσθη, όταν παρουσίασε τη δική του εκδοχή για το επεισόδιο.* Υπό τις συνθήκες αυτές δεν πιστεύω ότι η άσκηση της προσφυγής μπορεί να θεωρηθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο καταχρηστική. Αντίθετα, νομίζω ότι πρέπει να αναγνωριστεί ότι υπήρχε αντικειμενικό συμφέρον να εξεταστεί αν η διοίκηση, κατά τη διεξαγωγή της έρευνας και τη λήψη των σχετικών αποφάσεων, δεν υπερέβη τα όρια εντός των οποίων υποχρεούται να ασκεί τη διακριτική της εξουσία.

Τελικά νομίζω ότι, ενόψει της ιδιαιτερότητας της υποθέσεως και του γεγονότος ότι εξακολουθούν να υφίστανται αμφιβολίες για το πώς συνέβησαν πράγματι τα γεγονότα, δεν υπάρχει λόγος να γίνει δεκτό ότι με την παρούσα προσφυγή επιδιώκεται η επίτευξη σκοπών ξένων προς τους σκοπούς που επιδιώκονται συνήθως με τον έλεγχο της νομιμότητας της δράσεως της διοικήσεως και νομίζω επομένως ότι πρέπει να εφαρμοστεί ο γενικός κανόνας περί κατανομής των δικαστικών εξόδων.

9. Καταλήγοντας προτείνω στο Δικαστήριο:

— να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή,

— να την απορρίψει ως ουσία αβάσιμη,

— να κρίνει ότι κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικά του έξοδα.